

פרולוג

סילבי

שנת 1986

אני זוכרת את הפעם הראשונה שבה הגעתי למשרד של יעקב אברמוביץ'. הדבר הראשון אשר משך את תשומת ליבי היה גודלו של משרדו, לא הבנתי למה איש עסקים זקוק למשרד גדול יותר מהבית שבו גדלתי. היום, שלא כמו בפעם הראשונה, המשרד נראה לי קטן; הקירות חונקים אותי, מבטו של מר אברמוביץ' מרעיד אותי. אני רוצה לברוח, לאטום את אוזניי ולהירגע בין זרועותיו של דן.

"הדבר החכם לעשות יהיה להסכים לעבור הפלה, סילביה. לטובתך ולטובת כולם. אתן לך די כסף כדי שתוכלי לשקם את חייך ולהתחיל מחדש." איך מישוהו יכול לבקש לרצוח את הנכד שלו באופן כה רגוע, בקול כה אדיש? אני לא יכולה להבין ומשתדלת לשלוט בשפתיי הרועדות. לפני שנים, עזבתי את הבית והבטחתי לעצמי שלא אבכה שוב ועכשיו, אני יושבת מולו ויודעת שבקרוב אשבר ולא אצליח יותר לשמור על הבעה קפואה. אני זקוקה להורים שלי יותר מתמיד. אני צריכה את אימא, שתעמוד לצידי ושתצעק עליו, שתבהיר לו שאני לא אופורטוניסטית שרודפת אחר כספים, אבל היא כבר לא תגן עליי – היא תבחר להאמין לכל מילה שתיאמר נגדי.

"אני מצטערת מאוד, מר אברמוביץ', אך לא אעבור הפלה. את השיחה הזאת אני אמורה לנהל עם האבא של התינוק ולא איתך. עם כל הכבוד, כמובן." "את לא תראי את הבן שלי שוב, סילביה, ואת צריכה להודות לי על ההצעה. את מאמינה שיהיה לך קל להילחם במשפחת אברמוביץ'?" הוא מטה את ראשו באיום מרומז.

"אני לא מעוניינת במלחמה. הילד נוצר באהבה." איפה דן? הוא אמור להגן עליי ועל התינוק שלו! מהרגע שסיפרתי לו את האמת הוא נעלם ועד היום לא טרח להתקשר אליי או לנסות לנהל איתי שיחה רצינית. אני מבינה שלא ציפה להיות אבא בגילו הצעיר, אך לבקש מההורים שלו להתמודד עם ההשלכות זה לא בסדר. הוא אמור להגן עלינו, אנחנו המשפחה שלו עכשיו. יעקב רוכן קדימה, נועץ את עיניו בעיניי. "הבן שלי בן שבע עשרה," קולו שקט, כה שקט שבטני מתכווצת, "את רוצה להרוס את עתידו? את חושבת שהוא אחראי מספיק כדי להיות אבא?" הוא נאנח בזלזול, נשען לאחור במושביו ולוגם מהוויסקי.

"הוא לא היה אחראי מספיק כדי לקיים יחסים מוגנים, את חושבת שהוא מסוגל לגדל ילד?"

אני נעמדת, נחושה בדעתי לסיים את השיחה לפני שאפרוץ בבכי היסטרי ואשפיל את עצמי עוד. "להתראות, מר אברמוביץ'."

אני פונה לכיוון הדלת, מניחה את אצבעותי על הידית וקופאת כאשר שומעת את קולו, "תחשבי טוב, סילביה. תחשבי טוב."

מאז הפגישה עם מר אברמוביץ' חלפו שבועיים ודבר לא השתנה. דן לא יצר איתי קשר. הוא מסכים עם ההורים שלו? איך יכול להיות שהוא מסכים? הוא אוהב אותי, אני יודעת שהוא אוהב אותי, גם אם הוא לא אמר זאת במילים ברורות. הייתי יותר מרומן חולף עבורו ועל אף שלא האמנתי שאתאהב, לא יכולתי למנוע זאת. התאהבתי.

"כן?" אני ניגשת לפתוח את הדלת, לא מופתעת לגלות את גברת דליה אברמוביץ'. ידעתי שבסופו של דבר היא תתערב ולא תיתן לבעלה ל'טפל במצב'.

"תיכנסו."

דליה נכנסת וסורקת במבטה השיפוטי את הדירה. הדירה אומנם פשוטה מאוד אבל ממוקמת בשכונה מרכזית וגם היא לא עומדת בסטנדרטים של משפחת אברמוביץ' היא יותר ממה שיכולתי לצפות לו. מי האמין שילדה משכונת עוני בבאר שבע תצליח לשכור דירה במרכז תל אביב?

"וכאן את חושבת לגדל את הממזר?" זלזול נשפך מקולה.

"הגדרה לממזר: ילד שנולד בשל גילוי עריות חמור, בן לאב שאינו יהודי או לאשת איש בשל ניאוף. כמו שאת מבינה, הילד שלי אינו ממזר - הוא הנכד שלך. תשתדלי לכבד אותו וכמובן אותי, כל עוד את בביתי, לפחות."

היא מסתובבת ונועצת בי מבט מצמית. הגברת דליה אברמוביץ' היא האישה האכזרית ביותר שזכיתי להכיר. אישה מתנשאת שגורמת לכולם להשתחוות בפניה. בעלה וילדיה פוחדים ממנה, מלבד דן, הוא שונא אותה על אף שהדמיון ביניהם גדול מאוד. גם הוא, כמוהו, יודע להסתיר את רגשותיו.

"יש לי הצעה בשבילך ואני מקווה שתהיי חכמה מספיק כדי להסכים לה."

אני מתיישבת על הספה ומשלבת את רגליי. הגיע הזמן להיפרד מהגאווה.

ליהי

שנת 2011

"סליחה, התקשרו אלינו והודיעו שאבא שלי מאושפז. לא הסבירו לנו את מצבו. קוראים לו יוסף טרויאנסקי." קולי רועד, דמעוטיי עצורות. לא אשבר בפני אימא שבוכה בקול ואוחזת בידי בחוזקה. היא זקוקה לי. "יוסף טרויאנסקי הובהל לטיפול נמרץ. שם ימסרו לכן פרטים על אודות מצבו." היא מכוונת אותנו למחלקה. אני תומכת באימא, מובילה אותה במהירות. בטני כואבת ורגליי רועדות. רק שהוא לא מת, בבקשה אלוהים, שהוא לא מת.

"שלום, הביאו את אבא שלי, יוסף טרויאנסקי, לטיפול נמרץ, ואנחנו חייבות לדעת מה מצבו." האחות מביטה באימי ברחמים. "הוא נכנס לניתוח. אל תבכי, גברת, הוא בחיים ואת חייבת להאמין שהכול יהיה בסדר. את צריכה למלא את הטפסים עם הפרטים האישיים שלו." היא מעבירה לנו טפסים ואני ממלאת אותם במקום אימא שאינה מסוגלת לתפקד. איזה ניתוח? למה מנתחים אותו? מה, לכל הרוחות, קרה לו? האחות מבקשת שנמתין לרופא בחדר ההמתנה וכאשר אנו נכנסות אני מזהה את מזל, אשתו של אודי, הבעלים של המפעל שבו אבא שלי עובד. "מזל, מה את עושה כאן?"

בנותיה יושבות לצידה, קוראות תהילים ובוכות. ליבי פועם במהירות, בבקשה שהם יהיו בסדר.

"ארורים! ניסו לרצוח את בעלי. הטמינו לו מטען מתחת לרכב!" היא אוחזת בידי ומנסה לשלוט בבכייה כדי שאבין את דבריה. "גם אבא שלך נפצע, אבל הם יהיו בסדר, אנחנו חייבות להאמין. הכול יהיה בסדר." היא משחררת את ידי ומחבקת את אימא, שכמוני אינה מבינה במה מדובר. מטען? מי ניסה לרצוח את בעלה? ולמה הם פגעו באבא שלי?

השעות חולפות. אני צועדת מצד לצד ומקשיבה בחצי אוזן למהדורת החדשות. מספרים על ניסיון התנקשות בחייו של בעל מפעל בדרום הארץ, אך עדיין לא ידוע איזה ארגון פשע עומד מאחורי הניסיון או מהי הסיבה. הדבר היחיד שאני יודעת הוא שלאבא שלי אין שום קשר לעבריינים ושכרגע הוא בחדר ניתוח, נלחם על חייו.

פרק 1

ליהי

הווה

השעה כבר מאוחרת ועיניי כמעט נעצמות. בחודש האחרון בקושי ישנתי. העבודה במלצרות קשה יותר משחשבתני והנסיעות לתל אביב מתישות, אבל אין לי ברירה אחרת, בייחוד מאז התחילו לקצץ לנו בשעות העבודה במפעל החטיפים. ברגע שהמפעל התחיל לקלוט עובדים דרך חברת כוח אדם, אבא הזהיר אותי שזה מה שיהיה. הוא ידע שהבעלים יקצץ בשעות הנוספות של העובדים הקבועים כדי לחסוך בהוצאות ואני לא הקשבתני. היום אני מתחרטת על כך. שכר מינימום לא מכסה את ההתחייבויות שלנו והייתי מוכרחה למצוא עבודה נוספת עד שאמצא עבודה מסודרת, כזאת שתאפשר לי להמשיך לפרנס את משפחתי בכבוד ולא תחייב אותי לעבוד בשתי עבודות.

"אימא, הכנת לי כריך? אני ממהרת, ג'ניה אמור לבוא לאסוף אותי." אני אוספת את השיער ומזהה את ההבעה הלא מרוצה בפניה של אימא, היא שונאת שאני ממלצרת בלילות ואפילו שונאת יותר את העובדה שאני נוסעת עם ג'ניה. היא לא מחבבת אותנו ומאמינה שהוא מכניס שטויות לראשי.

"אני לא מבינה, חסרים מקומות עבודה באזור? למה לנסוע עד לתל אביב? מילא, אם היה מדובר בעבודה רצינית, אבל מלצרות, ליהי? מלצרות? את לא מבינה שמיותר לנסוע עד למרכז?" היא נאנחת, מסיימת לעטוף את הכריך ומגישה לי אותו. אני נושקת ללחייה.

"תודה, אימא, ובבקשה תסמכי עליי. באזור שלנו לא ארוויח את הטיפים שאני מרוויחה במרכז." אני נושקת לה פעם נוספת כדי לפייס אותה ויוצאת אל הסלון, מנשקת את אבא וממהרת אל החנייה. ג'ניה כבר מחכה, כמו תמיד.

"יגיע היום שתחכי לי בחוץ?" הוא מתלונן ואני מחליפה את תחנת הרדיו. כהרגלו, הוא מאזין למוזיקה רוסית, אך מבקש שאפסיק לקרוא לו ג'ניה ואשתמש בשמו הישראלי, יוני. מי יכול להבין אותו?
 "אני לא משחקת, הרגע סיימתי את העבודה במפעל. אפילו לאכול לא הספקתי."
 אני פותחת את נייר הכסף ונוגסת בכריך. "רוצה?"

"אכלתי, תודה. תקשיבי, רציתי לדבר איתך על משהו." הוא נשמע רציני, דבר שלא אופייני לו.

"על מה?"

"אני מחפש דירה בתל אביב וחשבתי שאולי תרצי לעבור לגור איתי. אין לך מה לחפש פה. שדרות זה חור רציני, לא מקום בשבילך." הוא מגניב לעברי מבט ובוחר את תגובתי. אני מחייכת בעצב.

"איך אתה מציע לי לעזוב את שדרות? אני לא יכולה להשאיר את ההורים שלי לבד. הם מסתמכים עליי."

"את בת עשרים ושש ואת צריכה לדאוג לעצמך ולבנות את החיים שלך. היה לך עתיד מזהיר וויתרת על הכול בגלל מה שקרה לאבא שלך ועם כל הכבוד, כמובן, אני מבין שהוא איבד את שתי רגליו ושהחיים לא קלים, אבל מה איתך? כל החיים תטפלי בהורים שלך? מתי תטפלי בעצמך?"

אני נאנחת בתסכול. אין לי זכות לחשוב על עצמי בזמן שהוריי זקוקים לי.

"להורים שלי יש רק אותי, אין אף אחד אחר שיכול לעזור להם. הם מבוגרים ונלחמו כל חייהם כדי להביא אותי לעולם. לא אפנה להם את גבי. הם המשפחה היחידה שיש לי והם קודמים לכול." אני מתבוננת מהחלון בייאוש, חושבת על הרעיון לעבור למרכז ויודעת שלא אוכל לנטוש אותם לבד, הם תלויים בי ולא רק כלכלית. "אני מודה לך על העזרה, אבל אני לא רוצה לדבר שוב על הנושא, בבקשה," אני מתחננת בפניו. המחשבה על כל הדברים שאיבדתי ועל ההזדמנויות שלעולם לא יחזרו מכאיבה. מאז מה שקרה לאבא, חיי הפסיקו להשתייך לי והפכו להיות שלהם.

"את באה?" ג'יניה מתקדם לעבר המסעדה בזמן שאני חופרת בתיק הגדול ומחפשת אחר חפיסת המסטיקים.

"חכה דקה, נגמרו לי המסטיקים, אני הולכת לקנות."

הוא ממשיך לצעוד אל המסעדה ואני פונה לכיוון הפיצוציה, יודעת שאם אאחר ניב לא יעבור על כך בשתיקה.

"תיכנסי מהר לעניינים, המקום מלא," ניב צועק כאשר רואה אותי נכנסת. אני ממחרת אל החדר האחורי וממלמלת לעצמי בשקט, "שלום גם לך."

אני מחליפה חולצה, מאפסנת את תיק הגב בארון השירות וממשיכה אל הבר.

"ג'יניה, תביא לי בקבוק מים!"

ניב נראה עצבני מתמיד. אם יראה אותי מחכה ליד הבר, לא יקבל זאת בהבנה. הוא שונא שאנחנו לא מתחילים לעבוד מייד כשאנו מגיעים לעבודה, בייחוד בשעות

הלחץ. גיניה מגיש לי בקבוק מים ואומר, "תמהרי, דודו פה ונראה עצבני." אני עוקבת אחרי מבטו ורואה את דודו, הבעלים, מדבר עם גבר נוסף, בעל ישבן הורס. אני לוגמת לגימה נוספת מהמים, סוגרת את הבקבוק וממהרת להתחיל את המשמרת לפני שניב יתפרץ. זאת הייתה טעות לצאת איתו.

השעה רק תשע בערב ובכל זאת נראה שהמשמרת לעולם לא תסתיים. אני אוהבת את העבודה במסעדה, את האוויר המגיע מן הים, את האנשים ובייחוד את תחושת החיות שתל אביב מעניקה לשוהים בה. עם זאת, משמרות שבהן דודו נוכח יכולות להיות מייאשות והיום המשמרת הייתה קשה מתמיד. מספר הפעמים שהוא קרא בשמי, דיבר בזלזול האופייני לו והתלונן על שטויות שבר שיאים.

"זהו, הוא הלך!" ירדן מכריזה ומתיישבת לצידי על כיסא גבוה. אני לוגמת לגימה ארוכה מבקבוק המים ובוחנת את השולחנות, מוודאת שלא צריכים אותי.

"דודו?" אני שואלת באושר. היא צוחקת בתגובה.

"את חושבת שהוא עשה לך חיים קשים? הוא התנהג כמו דיקטטור עם העובדים במרפסת, אני לא יודעת איך החזקנו מעמד."

"מה נכנס בו היום?"

"אם ביום רגיל הוא בלתי נסבל, כשעוז נוכח, אי אפשר להתמודד איתו. לרגע רציתי לחנוק אותו. הוא מנסה להרשים את עוז על חשבוננו."

"מי זה עוז?"

"מה זאת אומרת? את לא מכירה אותו?" היא נשמעת מופתעת.

"אני אמורה להכיר אותו?"

"בהתחשב בעובדה שהוא משלם לך משכורת, אז כן, את אמורה להכיר אותו. עוז לוי. הוא הבעלים של המסעדה."

"דודו הוא לא הבעלים? אז מה הוא?" אני שואלת, מבולבלת.

"דודו מנהל את המקום. ניב אמור להיות אחראי משמרת, אבל מפני שדודו דפוק ולא יודע לעשות כלום, ניב עושה הכול במקומו."

"איזה קטע. הייתי בטוחה שהוא הבעלים. אני די בטוחה שזה מה שהוא אמר לי בראיון העבודה."

היא פורצת בצחוק, לוקחת מידי את הבקבוק, מסיימת את תכולתו ומניחה אותו על דלפק הבר.

"יש לו את הקטע הזה. זו לא הפעם הראשונה שאני שומעת שהוא שיקר בעניין. הוא לא הבעלים, אבל עוז הוא איש עסקים ולא נמצא כאן הרבה. לפעמים הוא בא לבדוק את המקום ולבלות קצת עם חברים. הוא גבר מדהים. החיים שלנו היו מושלמים אם היינו עובדות ישירות מולו."

"אם החיים היו מושלמים, לא היינו עובדות כאן," אני מציינת, מתחילה לצעוד לעבר אחד השולחנות ושומעת את צחוקה של ירדן מהדהד מאחור.

"איך אני יכולה לעזור לכם?" אני שואלת בחיוך מנומס, רואה מזווית עיני שלמסעדה נכנס לא אחר מאשר ברדלי קופר שלי, מלווה באדם נוסף. בתקופה הקצרה שלי כאן שירתי אותו באופן קבוע, ובכל פעם הוא מפנק אותי בטיפ שמן במיוחד. הדבר המבאס היחיד הוא, שברדלי אוהב לשבת על המרפסת, והערב לא אזכה לשרת אותו, ימית תהיה בת המזל שתרוויח את הטיפ המפנק. אני נאנחת באכזבה ומקלידה את ההזמנה של הלקוחה הבלתי נסבלת. מסתובבת לכיוון המטבח ומופתעת לראות את המארחת, סיגל, מובילה את ברדלי אל שולחן פינתי באזור שלי. חיוך ענק חוצה את פניי. אני ממהרת אל המטבח ומעמיסה מגש בפינוקים מיוחדים לכבוד הלקוח המעודף עליי.

"ערב טוב," אני אומרת וזוכה בחיוך היפה ביותר עלי אדמות. התאהבתי עד מעל לראש בברדלי, או בשמו האמיתי דן אברמוביץ', מהרגע הראשון שבו ראיתי אותו. אני יודעת שהוא מבוגר מספיק כדי להיות אבא שלי, אבל הוא גבר אמיתי, כל מה שאישה יכולה לחלום עליו.

"מה שלומך, ליהי?" הוא שואל בחביבות, זוכר את שמי.

"שמחה לראות אותך, כמו תמיד. אתם מעוניינים להזמין?"

"אתן לאליהו לעבור על התפריט ואעדכן אותך כאשר נגיע להחלטה."

אני מתרחקת כדי לאפשר להם פרטיות ומתיישבת על כיסא לצידה של ירדן, המלצרית היחידה שאני באמת מחבבת.

"הגבר הזה מושך. בן כמה את חושבת שהוא?"

"אני מעריכה שהוא בן ארבעים וחמש, ואני לא מרשה לך לרייר על ברדלי קופר שלי," אני נוזפת בה.

"הוא באמת היה יכול לשמש הכפיל שלו. אולי אם היית הכפילה של אירינה שייק הוא היה מתייחס אלייך," היא עוקצת. אני חובטת בזרועה.

"יום אחד נתחתן ונקים משפחה לתפארת מדינת ישראל, את תראי," אני מתבדחת ומביטה לעבר השולחן, מבחינה בכך שענינו נעוצות בי. חברו קם ממקומו וצועד לעבר השירותים. הוא מנצל את הרגע כדי לסמן לי להתקרב.

"החלטתם מה אתם מעוניינים להזמין?"

"נשמח לשתי מנות אנטריקוט שלוש מאות וחמישים גרם, בתוספת תפוחי אדמה אפויים וכמובן, היין שאני מזמין קבוע."
 אני כותבת את ההזמנה. "את נראית עייפה היום," הוא מוסיף, "משמרת ארוכה?"
 "הגעתי ישירות ממשמרת בוקר במקום עבודה אחר והיה די עמוס הערב."
 "את עובדת בעבודה נוספת? חשבתי שאת סטודנטית."
 "אני עובדת במפעל ולאחר מכן מגיעה למסעדה."
 "נשמע לא קל, אבל לפעמים אין ברירה, צריך לעבוד קשה כדי להתקדם בחיים.
 מוסר עבודה הוא דבר חשוב מאוד."
 "התיישבת בפנים היום," אני מציינת, משנה את נושא השיחה.
 "את עובדת בפנים היום," הוא עונה בחיוך ולא מותיר מקום לשאלות. אני מחייכת במבוכה וצועדת אל המטבח, מקלידה את ההזמנה ומכריחה את עצמי להתעשת. הוא לא פלרטט איתי.

עוז

"כן?" אני עונה לשיחה בדיבורית, תולה מבטים מיואשים בכביש הפקוק. אין דבר שאני צריך יותר ממקלחת חמה ומשינה טובה. הימים האחרונים היו סיוט מתמשך.
 "חוקר פרטי." כרגיל, שלומי לא מכביד במילים.
 "מי שלח אותו?" אני עוצר ברמזור, פותח את החלון ומצית סיגריה נוספת.
 "דן אברמוביץ', איש העסקים."
 שמו מהדהד בראשי שוב ושוב, מזכיר לי את אותו ערב שבו נסעתי לביתו כדי לפגוש אותו בפעם הראשונה והאחרונה. הייתי בן חמש עשרה ובדיוק הגעתי לארץ, לאחר שמצאתי את אימא על רצפת השירותים המטונפת, מתה.

"העובדת אמרה לי שאתה מחפש אותי." הוא שותק לרגע ומוסיף, "אני לא נוטה לקבל ביקורים לא צפויים."
 "אז למה קיבלת אותי?" אני מסתובב באיטיות.
 חששתי מרגע הפגישה עם האיש שהרס לאימא ולי את החיים, האיש שנטש אותנו לבד בארץ זרה, והנה, עכשיו הוא עומד מולי בחליפה מחויטת ובמבט מתנשא. יום אחד אהיה עשיר ממנו, יום אחד הוא יהיה זה שישא אליי את עיניו וזו תהיה נקמתי באיש שלא רצה אותי.
 "אנחנו מכירים?" הוא תוהה, בוחן את עיניי.

"היינו אמורים להכיר ואולי אפילו לחבב זה את זה," אני מסנן את הדברים בגועל, בשנאה. איך הוא יכול לישון טוב בלילה בלי לדעת איפה הבן שלו ישן? אם הוא אוכל? אם יש לו שמיכה חמה?
"אני לא מבין."

הוא כן מבין, אני רואה את ההבנה על פניו.
"אני עוז לוי, הבן שלך." אני מציג את עצמי והוא נראה מופתע, מרכין את ראשו ומהנהן.

"ידעתי שיבוא יום וניפגש. איפה סילבי?"
איך הוא מעז לשאול עליה? למה הוא לא שאל עליה לאורך כל השנים?
"מתה."

"איך?" הוא נראה המום, אבל אין לי שום כוונה לספר לו איך היא הרגה את עצמה. לא אתן לו את העונג לדעת למה הוא גרם.
"אני מצטער לשמוע," הוא ממשיך כאשר מבין שלא יקבל ממני תשובה. "למה אתה פה?"

"הגעתי לארץ ולא רציתי לנהוג בגסות רוח." אני מהדק את הלסת. הוא הרגע אמר שאיני רצוי בביתו? אני מאגרף את ידיי ושומר על איפוק. אם אהרוג אותו אשלח לכלא וזו לא מטרתני. המטרה היא לקחת את כל מה שיוכל לתת לי ולצמוח, לשפר את עתידי ולהוציא לפועל את התוכניות שלי.

"עוז, בוא נשב ונדבר." הוא מסמן לי לגשת לכיוון הספה ומתיישב על הכורסה. אני מתקרב בצעדים איטיים ומתיישב על הספה היוקרתית של האיש שמנע ממני ילדות נורמלית. הספה שסביר להניח שעלתה יותר כסף משהיה לי מאז הולדתני.

"אני לא יודע אם סילבי סיפרה לך עליי. המשפחה שלי היא משפחה מכובדת מאוד בישראל, ואין לי שום כוונה להרוס מוניטין של שנים. דבר כזה," הוא מסמן בידו בינו לביני וממשיך, "יפגע בעסקים ויכול ליצור סקנדל מיותר שיכתים את שמנו לנצח."

אני נשען לאחור ומתבונן בעיניו הקרות.
"עוז, אסור שאיש ידע שאתה הבן שלי."
"ולמה שאשמור את הסוד אם אני יודע שהוא עשוי להרוס את המשפחה שלך?" אני נשען קדימה ומתבונן בעיניו בביטחון.

"אם תשמור את הסוד, תהיה היורש שלי. לאחר מותי אשאיר הכול בידך."
אני מופתע. לא ציפיתי לשמוע את המילים האלה יוצאות מפיו. "ואיך אדע שאתה לא משקר?"

"אני גבר שיש לו מילה, ואם נתתי לך את המילה שלי, תהיה בטוח שאעמוד בה."

אני מהנהן ומתרומם מהספה, מתחיל לצעוד לכיוון הדלת, אוחז בידית ואומר בלי להביט לאחור, "נתראה לאחר מותך, אבא."

"תשיג לי כל מידע אפשרי על אברמוביץ'."

"יטופל. עוד משהו?"

"זה הכול, תודה." אני מנתק את השיחה, מביט בתנועה המתקדמת לאיטה לפניי, מהורהר. אברמוביץ' לא יעסיק חוקר פרטי לחינם. הזקן רוצה משהו, אבל מה? הוא מעולם לא ניסה ליצור איתי קשר. מאז אותה שיחה שהייתה לנו, שכחתי שהוא אבא שלי. הדבר היחיד שזכרתי הייתה ההבטחה שניתנה לי. הדבר היחיד שאני מחכה לו הוא שהזקן ימות. למה פתאום הוא נזכר בקיומי? הוא עומד למות? הוא רוצה שאדע שהיום המיוחל קרוב מתמיד?

"מה את עושה פה?" אני טורק את דלת הרכב, בוחן בחשדנות את ימית, המביטה בי בחיוך רחב.

"חזרת מארצות הברית וחשבת שתזדקק לי." היא נצמדת אליי, מעבירה את

אצבעותיה ברפרוף על חזי. אני אוחז בכף ידה ובוהן את ציפורניה הארוכות.

"ורוד עם זהב?" אני תוהה. היא צוחקת בתגובה. "בואי ניכנס."

אני מניח את כף ידי על גבה התחתון ומוביל אותה אל תוך הבית. כנראה לא אזכה לשינה טובה גם הלילה.

פרק 2

ליהי

"בוקר טוב." אני מנשקת את אבא ומתכופפת ללטף את פינקי, הכלבה היפה שלנו.
 "בוקר טוב, יפה שלי. את לא עובדת היום?"
 "לא. אני לא יודעת מה לעשות עם העבודה במפעל, המשמרות הצטמצמו. אני חייבת למצוא עבודה אחרת." אני מתיישבת על כיסא מולו. הוא לוגם מהקפה.
 "את צריכה לחזור ללמוד, לילוש. אימא ואני נסתדר. העתיד שלך חשוב יותר."
 "ללמוד, אבא? בגילי? אני כבר לא ילדה, ואיך אממן את הלימודים? אנחנו בקושי מצליחים להסתדר עם המשכורת שאני מביאה הביתה."
 המילים מכאיבות לו. הוא מרגיש נטל. מגבר שמורגל בעבודה קשה, הוא נהיה אדם נכה שמבלה את ימיו על כיסא גלגלים ישן ומגושם בסלון המוזנח שבביתנו הקטן.
 "אבא, אני מכירה את המבט הזה ודורשת ממך להפסיק! אתה אבא שלי, בלעדך לא הייתי פה."
 "הורים אמורים לדאוג לילדים שלהם, לא להפך." הוא נאנח בייאוש. "אם הייתי מת באותו היום, החיים של אימא ושליך היו ניצלים."
 "אל תדבר ככה," אני רוטנת. "החיים שלנו היו נגמרים אם לא היית פה איתנו. אתה חושב שאימא הייתה שורדת? אתה חושב שהייתי מוצאת את הכוחות להרים אותה?"
 חיוכו אינו משתקף בעיניו. "אני אוהב אותך, ילדה שלי."
 אני רוכנת ומחבקת אותו חזק. הוא שווה את הקושי, הוא הכוח שלי.
 לאחר ארוחת בוקר משותפת, אנו מבלים מול הטלוויזיה, מנסים להעביר את הזמן, שקועים במחשבות. אהיה חייבת למצוא דרך להרוויח יותר כסף. העבודה במפעל כבר לא משתלמת ובקצב הזה לא אוכל לכסות את ההוצאות. אהיה חייבת למצוא פתרון אחר בהקדם.
 "אבא, אני חוזרת למיטה לנוח קצת. אתה צריך עזרה?" על אף שהוא שונא שמציעים לו עזרה, אני לא יכולה להימנע מכך. העובדה שהוא ימשיך לבלות את הזמן לבד מול הטלוויזיה מייסרת אותי.
 "הכול בסדר, קטנה, פינקי ואני נהנים פה," הוא עונה בחיוך ריק, חיוך שאליו התרגלתי בשנים האחרונות. אני נושקת למצחו ונכנסת אל חדר. הייתי רוצה לחזור לארח לו חברה, אבל אני יודעת שאם אעשה זאת, הוא ירגיש רע יותר.

ניב: מה המצב?

אני: טוב, מה קורה?

ניב: רוצה להקדים היום? צריך אנשים.

אני: אגיע מוקדם יותר, אבל אתה משלם על הנסיעה.

ניב: רק אם תסתלקי.

אני: הגזמת, אתה לא יכול לבקש הרבה כל כך, נתראה.

אני קמה מהמיטה וממהרת להתקלח כדי להספיק לרכבת של השעה שלוש ורבע. היום אהיה חייבת לדבר עם ניב ולהבהיר את היחסים בינינו. אתמול, במשמרת, הוא התעלם מנוכחותי מאחר שהבהרתי לו שאיני בנויה לקשר מחייב. אחרי לירן הבנתי שסיפורי אהבה לא נועדו לי ולא קיים גבר שישנה את דעתי בנושא.

"אבא, אני יוצאת לעבודה, אגיע מאוחר, תעדכן את אימא."

"שמרי על עצמך ותתנהגי יפה, בלי שטויות."

אני צוחקת ומצדיעה לו בתיאטרליות. "כן, המפקד!"

בדרכי לתל אביב אני מסמסת לג'נייה ומעדכנת אותו שנסעתי ברכבת, מרכיבה את האוזניות, מקשיבה לאלחנדרו סאנז ועוצמת את עיניי, חושבת על הדרך שבה החיים שלנו השתנו. באשמת אותו עבריין איבדנו לא רק את הרגליים של אבא - איבדנו הכול, בעיקר את החשק לחיות. אני מנסה להיזכר במי שהייתי לפני אותו פיצוץ ששינה את חיינו ולא מצליחה, הדבר היחיד שאני כן זוכרת הוא שאהבתי לצחוק. צחקתי תמיד והיום אני כמעט אף פעם לא צוחקת. ג'נייה הוא החבר היחיד שנותר לי מאותה תקופה, היחיד שהצליח להתמודד עם השינוי שחל בי. מה שקרה לאבא הוכיח עד כמה הייתי תמימה. עד שפגעו במשפחה שלי לא האמנתי ברוע. לירן עזב אותי. הוא טען שנהייתי אדם דיכאוני ושהוא זקוק למישהי שלצידה יוכל ליהנות מהחיים כמו כל צעיר אחר בגילו. לא יכולתי לשפוט אותו על כך, אבל נפגעת. אם הוא באמת היה אוהב אותי כמו שאהבתי אותו הוא היה נשאר לצידי ועוזר לי להתרומם. במקום זה, הוא שבר אותי אפילו יותר. באותה תקופה קשה החלטתי שלא אחזור להשלות את עצמי, שלא אהיה מוכנה לסבול באשמת אף גבר - ההורים שלי זקוקים לי חזקה. לא אוכל להישבר באשמת האהבה.

המסעדה עמוסה. אני נכנסת אל המטבח, מחליפה חולצה ומיד מתחילה להתרוצץ ממקום למקום. למזלי, קיבלתי היום את המרפסת. אנשים אוהבים לשבת על החוף בשעות הערב, ולמרות הקושי בגישה לשולחנות, הטיפים גבוהים יותר. ניב עוזר לברמן, בקושי מתייחס אליי, ואני די מודה על כך, אין לי כוח להתמודד עם האשמה. הידיעה שפגעתי בו מכבידה על מצפוני והעובדה שאנו מתראים מדי יום בעבודה לא מקלה עליי. הלוואי שהוא יחזור להתנהג כרגיל וישכח את מה שהיה בינינו.

לקראת השעה תשע בערב התנועה במקום נרגעת מעט ואני מתקדמת אל הבר. גיניה מוציא בקבוק מים ומעביר לי אותו עוד לפני שביקשתי.
 "שבי לנוח כמה דקות, את צריכה לשתות משהו."
 אני מחזירה לו חיוך אסיר תודה, פותחת את הבקבוק ולוגמת כמה לגימות גדולות.
 "לילוש!" ניב קורא. אני סוגרת את הבקבוק ומסתובבת לכיוונו.
 "מה קורה?"
 "לא הסתרקת." הוא נראה רציני על אף שענינו מרצדות בשעשוע.
 "לא רציתי להיראות יפה מדי ולגרום לך לאבד את הריכוז," אני מקניטה והוא צוחק בתגובה.

"תקשיבי, יש פה הזמנה לשולחן הגבוה הפינתי, שירות VIP¹, שחקי אותה." הוא מעביר לי את הבון² עם ההזמנה. חיוך נמתח על פניי. ניב ציין שהם VIP, כלומר, הטיפים צפויים להיות גבוהים, ולכן אני ממהרת לרוץ ולהעביר את ההזמנה למטבח, בוחרת פינוקים מיוחדים ויוצאת אל המרפסת.

מסביב לשולחן יושבים חמישה גברים, באמצע שנות השלושים לחייהם. ארבעה מהם הם חבריו של דודו, אבל הבחור החמישי - אותו הכרתי לפני חודש. לעזאזל! אני נושמת עמוק, מנסה להדחיק את הזיכרונות מאותו לילה, ששבים וצפים. מי חשב שאפגוש אותו שוב ודווקא פה?
 אני מניחה את המגש בקצה השולחן, נלחמת בצורך להביט בו, לבחון את פניו, את עיניו. במשך ימים הריח והמגע שלו רדפו אותי, אבל לא רציתי לראות אותו שוב. רציתי שאותה חוויה תישאר בגדר משהו של פעם בחיים, לילה בלתי נשכח.
 "היי, אתם מעוניינים להזמין?" אני ממקדת את עיניי ביתר הגברים, מתחמקת ממבטו.

"חדשה פה?" הוא שואל, מאלץ אותי להביט בו.

¹ שירות שמעניקים לאורחים חשובים.
² פנקס שבו מלצרים רושמים את הזמנות הלקוחות.

"חדשה." אני מחייכת בנימוס מאולץ, מעמידה פנים שאיני מזהה אותו ועורכת את השולחן, מרגישה את מבטיהם החוקרים של הגברים מטיילים על גופי, דבר מטריד שמעורר בי חוסר נוחות. "ההזמנה תהיה מוכנה בזמן הקרוב. מעוניינים בדבר נוסף?"

"כן, אני מעוניין בדבר נוסף," הוא עונה, שואף מהסיגריה ומביט בפניי, או נכון יותר בשפתיי.

"כן?" אני שואלת בחשש.

"איך קוראים לך?" הוא בוחן אותי בסקרנות. אני נזכרת ששיקרתי לו. בלילה שבו הכרנו הייתי שתויה ולא אמרתי לו את שמי האמיתי.

"ליהי."

"ליהי?" הוא ספק שואל ספק תוהה לעצמו, אולי מנסה להיזכר אם זהו שמי. אני מהנהנת ומרימה את המגש, ממהרת להסתובב ולהעלים לפני שישאל שאלה נוספת. במטבח, אני מניחה את המגש על הדלפק תוך התעלמות מהעובדים האחרים. מה הוא עושה פה? אני עוצמת את עיניי ומכריחה את עצמי להירגע. הוא בטח לא זוכר אותי, אסור שיזכור אותי.

"את נראית גמורה," ירדן מעירה כשהיא נכנסת למטבח.

"אני גמורה, אבל לא נראה לי שהלילה עומד להסתיים בקרוב." אני נאנחת בתסכול.

"תהיי סבלנית ותשתי משהו." היא מעמיסה מנות על המגש וממהרת לצאת. אני מרימה את המגש ויוצאת בעקבותיה. לא אוכל להסתתר במטבח לנצח.

"ליהי," קול גברי קורא בשמי. אני נעצרת, חוקרת בחשש את הגבר הצועד לעברי.

באותו לילה לא רציתי לדעת את שמו כדי שיישאר בגדר פנטזיה. ידעתי שגבר מהסוג שלו הוא מתכון לצרות.

"איך אני יכולה לעזור לך?" אני שואלת באדישות, מתחמקת ממבטו האינטנסיבי.

"למה את מעמידה פנים שאנחנו לא מכירים?"

כפות ידיי מזזיעות. לעזאזל! הוא זיהה אותי. אני מרימה את מבטי אל עיניו.

"למה אתה מתכוון?"

שפתיו נמתחות לחיוך ממיס. הוא מתקרב, רוכן אל אוזני, גורם לליבי לפעום במהירות. "הייתי מאמין לך אם לא הייתי יודע שאני הגבר הראשון שלך. נשים לעולם לא שוכחות את הפעם הראשונה."

נשימתי נעצרת לרגע ואני מתאפקת שלא להסניף את ריחו. "אני לא יודעת על מה אתה מדבר. אני חושבת שאתה מבלבל ביני לבין מישהי אחרת."

הוא מביט בעיניי, עדיין עומד קרוב מדי, מאלץ אותי להרים את ראשי כדי לפגוש במבטו. "תוכלי להגיש לי בירה נוספת?"

"מייד." הוא מאפשר לי לברוח ממנו, ועל כך אני מודה לו בלבי.

אני ניצבת ביציאה אל המרפסת ומשגיחה על השולחנות שלי. ימית מבלה את רוב זמנה במתן שירות לגברים בשולחן ה-VIP או נכון יותר לומר, נותנת שירות לגבר שהיה הראשון שלי.

בערב שבו התקבלתי לעבודה הייתי צריכה להעביר את הזמן עד שג'יניה יסיים משמרת ויסיע אותי הביתה. הסתובבתי על הטיילת והסקרנות הובילה אותי אל הבר של אחד המלונות המפוארים. הוא שתה ויסקי עם חבר. החלפנו מבטים ממושכים והחלטתי להמר על כל הקופה, להעז. כל חיי התרחקתי מגברים אך עם זאת שנאתי את הידיעה שאני בת עשרים ושש ועדיין בתולה. רציתי להיות כמו כולן ולכן החלטתי לבלות איתו את הלילה. כשהוא התקרב אליי כבר הייתי שתויה. המשיכה בינינו הייתה כמעט חולנית, הרגשתי אותה בכל חלק בגופי. כשהוא הציע לי להמשיך איתו את הלילה הסכמתי בלי היסוס. רציתי אותו, רציתי שהוא יהיה הראשון.

הוא לא בזבז זמן והזמין חדר במלון. אני זוכרת איך העניק מעצמו, לא זלזל בי ודאג שהחוויה תהיה בלתי נשכחת. היה לי קשה לעזוב את החדר לאחר שנרדם, אבל ידעתי שאין לקשר כזה עתיד. היינו סטוץ, משהו חד פעמי, ולא התחרטתי על כך.

"ליהי," הוא קורא פעם נוספת ומתקרב אליי. אני מתיישרת ונלחמת בעצמי לא לתלות את עיניי בשפתיו. האצבעות מגרדות לי, מתחננות להרגיש את הזיפים שעל פניו. לא חוקי להראות טוב כל כך. הוא מושיט לי חבילת שטרות, לא מסיר ממני את עיניו. אני סופרת את השטרות. חמש מאות שקלים.

"מיד אגיש לכם חשבון באופן מסודר לשולחן."

"אנחנו לא צריכים חשבון. זה בשבילך."

"מה זאת אומרת?" אני תוהה. הוא מרים גבות בסקרנות.

"את לא יודעת מי אני?"

"לא, אמרתי לך שאנחנו לא מכירים," אני מתעקשת. הוא נד בראשו, מדחיק את הרצון לסתור את דבריי.

"נעים מאוד להכיר אותך. אני עוז לוי, הבעלים של המסעדה." הוא מושיט לי את ידו ונשימתי נעתקת. עוז לוי?!

אלוהים, מה עשיתי?

עוז

"אחי, לא הסרת את העיניים מהילדה לאורך כל הערב, מה נסגר?" זיו שואל וצוחק.
 "היא נראית טוב."

"אף אחד לא אמר שלא. תאמין לי, כולם ניסו את מזלם, אבל היא לא קלה."
 "יכול להיות," אני ממלמל לעצמי ולוגם מהוויסקי, נזכר בלילה שבו הכרנו.

"אתה בא? מחכים לנו במועדון, איבדנו את העסקה הזאת, אין מה לעשות." נדב
 חותם את השיחה וקם מהכיסא, מרים את הטלפון הנייד מהדלפק וקורא את
 ההודעה שקיבל. אני מפנה את מבטי אל הבחורה היושבת בצידו השני של הבר. היא
 לוגמת מהכוסית שהגיש לה הברמן ומעקמת את אפה בגועל.
 "אני נשאר, אדבר איתך מחר."

"בטוח?"

אני מהנהן ומחזיר את מבטי אל הבחורה, משהו טוב חייב לצאת מהערב הזה. אני
 מסמן לברמן להתקרב ומזמין כוסית נוספת, שולף את כרטיס האשראי מהארנק
 ומושיט לו. "תחייב את המשקאות שהזמנו ואת המשקאות שהבחורה שם הזמינה."
 אני נד בראשי לעברה והברמן מחייך בהבנה.

"מייד." הוא מוזג לי כוסית נוספת. אני קם ממקומי, צועד אליה.

"מקווה שלא ייבשתי אותך יותר מדי זמן." אני מתיישב לצידה. היא מפנה לעברי
 את עיניה הירוקות. אני בוחן את לחייה הסמוקות מהאלכוהול ואת שפתיה
 הברשניות. היא יפהפייה.

"סליחה?" היא שואלת בחיוך, מעניקה לי את מלוא תשומת ליבה.

"חיכית שאתקרב או שאת מתכוונת להכחיש את זה?"

"אתה בטוח בעצמך." היא לוגמת מהמשקה ושוב מעוותת את פניה בגועל. אני לא
 מתאפק וצוחק. היא מרימה את ראשה. "המשקה הזה דוחה."
 "אז למה הזמנת אותו?"

"כי לא ידעתי מה להזמין. אני לא רגילה לשתות והיה לו שם יפה, חבל שזה מגעיל
 כל כך."

"רוצה לטעום מהמשקה שלי?"

"הוא נראה חזק," היא עונה בהיסוס. אני טובל את האצבע במשקה הענברי ומקרב
 אותה אל שפתיה המלאות, מרטיב אותן בחושניות, לא מסיר את עיניי מעיניה
 הסקרניות. היא מפשקת את שפתיה באיטיות ומעבירה את קצה לשונה על האצבע

שלי, מתגרה בי. מושיטה את כפות ידיה הקטנות אל כף ידי ואוחזת בה, בוחנת את אצבעותי ומלטפת ברכות את גב כף ידי.

"יש לך יד יפה," היא מציינת. "רואים שאתה לא עובד עם הידיים."

"אני עובד עם הידיים, תראי את החתכים באצבעות." אני מראה לה והיא מעבירה את האצבע בעדינות על כל חתך וחתך, מעניקה להם את מלוא תשומת ליבה. אני מתבונן בפניה, מכושף לחלוטין. היא מדהימה.

"איך קוראים לך?"

היא שותקת לרגע, חושבת, וממשיכה לבהות בכף ידי. לרגע נראה שהיא לא שמעה אותי, אבל אז היא משחררת אותי ומרימה אליי את עיניה. "יסמין."

"את יפהפייה, יסמין." אני מלטף את לחיה באיטיות, מעביר את האצבע לאורך אפה הקטן ויורד אל שפתיה. "אני יכול לנשק אותך?"

היא קופאת לרגע ולבסוף מהנהנת באיטיות, בחוסר ביטחון. אני רוכן לעברה, לא עוצם את עיניי, מזהה את הציפייה בעיניה ואת החשש המתלווה אליה. אני אוחז בעורפה ומקרב אותה אליי, מעביר את שפתיי באיטיות על שפתיה, טועם אותה בעזרת קצה לשוני וברגע שהיא מפשקת אותן הנשיקה האיטית מתחלפת בנשיקה מלאת תשוקה. אני משעין את מצחי על מצחה. אנו מביטים זה בזה בתשוקה שלא הכרתי כמותה, מסדירים את נשימותינו.

"אני לא משחרר אותך הלילה," אני מכריז. היא נושכת את שפתה ולאחר רגע שמרגיש כמו נצח אומרת, "או. קיי." זה כל מה שאני צריך כדי להקים ולהוביל אותה אל דלפק הקבלה, להזמין חדר פנוי ולמהר למעלית. הלילה היא שלי.

הנייד שלי מצלצל ואני מביט בצג. זו השיחה שציפיתי לה.

"יש לך מידע?" אני שואל את שלומי.

"מסתבר שדן אברמוביץ' גוסס. הרופא טוען שנותרו לו פחות משלושה חודשים לחיות."

לראשונה זה שנים, חיוך רחב ואמיתי נמתח על פניי. "ממה הוא סובל?"

"סרטן."

"תודה רבה, שלומי. אם תדע דבר נוסף, תעדכן אותי."

"כמובן."

אני מנתק את השיחה ורואה שכולם מסתכלים עליי.

"בשורות טובות?" נדב מתעניין.

"בשורות מעולות! הגיע הזמן להרים כוסית, ליהי!" אני קורא ומזמין בקבוק שמפניה. הערב נחוגג את קיצו הקרב של מר אברמוביץ' ואת תחילתה של הנקמה במשפחה שהרסה את חיי.

פרק 3

ליהי

משמרת הלילה הייתה מעייפת במיוחד. הלחץ הנפשי שהרגשתי מהרגע שבו פגשתי את עוז נותן בי את אותותיו. איך אוכל להמשיך לעבוד כאן בידיעה ששכבתי עם בעל המסעדה? אני יודעת שהוא לא האמין לי, הוא זיהה אותי, ולא משנה עד כמה אכחיש, הוא יודע שזאת הייתי אני.

"על מה את חושבת?" ניב מסיח את דעתי ממחשבותיי. אני מפנה אליו את מבטי, פוגשת את פניו המותשות. גם הוא עבד משמרת כפולה היום.

"היה ערב קשה. מתה להגיע הביתה ולהיכנס למיטה."

"החבר'ה משאירים טיפים טובים, אבל אם קשה לך לשרת אותם תעדכני אותי." הוא מציץ לעבר שולחן ה-VIP ובוחר אותם. בשעה האחרונה הם בעיקר מסתודדים.

"אני זקוקה לכסף ואני פה כדי לעבוד, לא כדי לשחק."

"הם מתנהגים בנימוס?"

אני פורצת בצחוק. איזה ישראלי מתנהג בנימוס? הישראלי הממוצע מרגיש שקנה את המקום ואת המלצרית עם המנות שהוא מזמין. אני נכנסת ולוקחת מהדלפק פינוקים נוספים שהוכנו עבורם, אם כי אין לי מושג למה, הם בקושי אכלו משהו. אני צועדת בלית ברירה אל השולחן וכולם משתתקים, גורמים לי להרגיש לא בנוח. אני פורשת את הפינוקים על השולחן, מרגישה את מבטו נעוץ בי.

"אתה צריך עוד משהו?" אני שואלת בחוסר סבלנות, מבהירה שהמבטים מלחיצים אותי, אבל הוא רק מחייך.

"תוכלי למסור לברמן בשמי שהמוזיקה גרועה הערב?"

"הוא באמת משתדל, בדרך כלל המצב גרוע יותר," אני עונה בחיוך, נזכרת במוזיקה הגרועה שג'ניה היה משמיע עד שדודו העיר לו. "ברשותכם," אני ממהרת לומר ומסתובבת כדי לברוח.

"ליהי."

אני נעצרת במקומי.

"מה השיר האהוב עלייך?"

אני מביטה בו לרגע ושותקת. אף שיר לא עולה בראשי. מזווית עיני אני רואה את מימת, נעצרת ליד השולחן. נראה שהיא מכירה אותם די טוב. מהמסעדה?

אני בוחנת את שפת גופה ולא מבינה מדוע היא חושבת שהגישה הזנותית תעזור לה להשיג משהו בחיים. לפי איך שאני רואה את זה, היא מהווה עבורם זיון קל ולא יותר מזה.

אחד מהם קורא לי שוב. אני מתקדמת באיטיות לשולחן, חושבת על הקשר בין ימית ועוז ונזכרת בדברים שירדן סיפרה לי עליהם.

"נשמה, את יכולה להביא לנו עוד פחיות רדבול?" הבחור שואל.

"כמה?" אני מנסה להסיט את מבטי מהדרך שבה ימית מלטפת את זרועו של עוז.

"לא יודע, תביאי, שיהיה מספיק," הוא קורץ לי. אני מתחילה ללכת, שומעת את צחוקה של ימית ומרגישה את דמי מבעבע בעורקיי. אני לא מתאפקת ופונה חזרה אל השולחן, זוכה במבטים תוהים מיתר היושבים.

"הזמרת האהובה עליי היא איימי וויינהאוס. אני אוהבת את כל השירים שלה, אבל כרגע היחיד שעולה בראשי הוא Fuck Me Pumps."

"לא מכירה את השיר," ימית מתערבת, ממשיכה ללעוס מסטיק בגסות. אני מחייכת לעברה ומעמידה פני מופתעת. "באמת? את חייבת להכיר, אני חושבת שממש תתחברי למילים."

אני לא ממתינה לתשובה ומסתובבת, שומעת את צחוקו המתגלגל. הוא מכיר את השיר.

עוז

ימית אוחזת בשולחן ומפנה לעברי מבט נוזף. "היא יורדת עליי ואתה צוחק?"

"יורדת עלייך?" אני מסיט את שיערה הבהיר מפניה הזעופות.

"זה מה שהיא עושה מהיום הראשון שלה פה." היא נושפת אוויר בתסכול, טון קולה מטפס באוקטבה, "אלוהים, אני לא סובלת אותה ומתה שיפטרו אותה. לא מבינה איך אפשר לסבול מישהי מתנשאת כל כך. חתיכת זבל משדרות."

"שדרות?" אני תוהה.

"כן, היא שדרותית. מגיעה לפה עם הברמן שגם אותו אני לא סובלת."

"הברמן והיא?" אני משתדל לא להראות עניין רב.

"לא נראה לי, אבל אני בטוחה שהיה לה משהו עם ניב. הוא נותן לה את כל השולחנות הטובים. התחננתי שייתן לי לשרת אתכם, אבל הוא לא היה מוכן."

"כי הוא יודע שאת רוצה לשרת אותנו כדי לשבת איתנו ולא כדי לעבוד. אני מבין אותו. לא מאמין שזה מעיד על משהו וגם אם כן, לא ענייננו. תתעלמי ממנה."

היא מניחה את ראשה על כתפי וממשיכה לקטר, "קשה לי, אני שונאת אנשים כמוה. רוצה לעשות משהו מאוחר יותר?" היא שולחת את ידה אל בין ירכי ולוחצת, מבהירה על מה היא חושבת.

"יש לי הרבה דברים על הראש, אבל מבטיח להתקשר השבוע."
"אוף," היא רוטנת והולכת בכעס.

זיו פורץ בצחוק. אני נועץ בו מבט מאיים. כולם יודעים שבנוכחותי לא מזלזלים באף אישה, גם לא באישה שמזלזלת בעצמה.

ליהי חוזרת ומניחה את פחיות הרדבול במרכז השולחן. היא נראית עייפה. אני מביט בשעון ומופתע לגלות שכבר כמעט שתיים בלילה.

"איך את נוסעת הביתה?"

"סליחה?"

"את נראית עייפה מכדי לנהוג."

"אני לא נוהגת," היא עונה בקצרה ולא מוסיפה. היא נוסעת עם הברמן?

"נזוז? מחכים לנו במועדון," יניב קוטע את מחשבותיי ונעמד. על אף שלא מתחשק לי ללכת, אין לי ברירה. בקרוב אחזור לראות אותה.

ליהי

אני יושבת ליד הבר וסופרת את הטיפים שקיבלתי היום. לא זכור לי שאי פעם עבדתי קשה כל כך כמו שעבדתי היום, אבל המשמרת הכפולה השתלמה ובגדול. אולי אבקש מניב לעבוד כפולות לעיתים קרובות, אם אמשיך בכלל לעבוד במסעדה. "הגזמת היום," ג'נייה נוזף בי.

"נראה לי שאצטרך להגזים לעיתים קרובות." אני נאנחת בתסכול.

"אם תהרגי את עצמך בעבודה לא תוכלי לעזור להורים שלך. אני מבין שאת צריכה כסף, אבל זו לא הדרך, את תתרוסקי."

"אתה ממעיט ביכולות שלי. אם שרדתי את שולחן ה-VIP אני יכולה לשרוד כל

דבר." אני צוחקת והוא נועץ בי מבט רציני.

"ליהי, לא אתן לך לקרוע את עצמך כמו שעשית היום."

הוא לא מאפשר לי להתווכח והולך לכיוון המטבח.

בדרכינו הביתה אני בוהה בדרך החשוכה, מנסה לשמור על עיניי פקוחות וחושבת בעיקר על הגבר שעד עכשיו לא היה לי מושג איך קוראים לו. הגבר הראשון שלי. אני

עוצמת את עיניי לרגע ארוך ונזכרת בדרך שבה נישק אותי, הפשיט אותי, העריך כל חלק בגופי. אני פוקחת אותן וחושבת על היחסים שלו עם ימית, תוהה אם הוא נוגע בה כמו שנגע בי, כי אם כן, לא פלא שהיא לא מוכנה לשחרר אותו. אהיה חייבת לשכוח ממנו.

"אני דואג לך, ילדה," ג'נייה אומר ועוצר את הרכב בכניסה לביתי.

"אתה לא צריך לדאוג לי, ואני כבר לא ילדה."

"את חשובה לי. אני לא יודע, אולי זה רק בראש שלי, אבל לאחרונה את נראית

אבודה מהרגיל."

"כי אני מודאגת, ג'נייה. קיצצו לי את המשמרות במפעל ואהיה חייבת למצוא עבודה אחרת כדי להמשיך לעזור להורים שלי." אני מתקשה לדבר על הנושא הכאוב אפילו איתו. "אבא שלי במצב לא טוב, הוא דועך לנגד עיניי ואני כבר לא יודעת מה לעשות.

אימא שלי עצבנית מאוד ואנחנו רבות יותר מהרגיל."

"היא אמורה להודות על הבת שיש לה, ויתרת על החיים שלך עבורם."

"זה בסדר שהיא רבה איתי כל עוד זה עוזר לה להשתחרר, ואני לא מרגישה

שוויתרתי על החיים שלי אלא להפך - הלואי שהיה לי יותר לתת להם."

הוא רוכן ומחבק אותי חזק, נושק לראשי ולוחש, "את נותנת להם הכול. הלב שלך

הוא הדבר הגדול ביותר שאת יכולה לתת להם."

בתגובה, אני מחבקת אותו חזק יותר. אין לי מושג מה הייתי עושה בלעדיו.

גם היום המסעדה עמוסה, אבל אין זכר לעוז. אני מודה על כך ומקווה שלא אצטרך לראות אותו שוב, על אף שהסיכויים לכך די קטנים בהתחשב בעובדה שהוא הבעלים של המקום.

"ברדלי הגיע!" ירדן מכריזה בהתלהבות. אני ממהרת להסתובב ונתקלת בעיניו

ובחיוכו הכובש. אני מחייכת אליו וממתינה לסיגל שתושיב אותו ואת חברו באחד

השולחנות שלי. היום הוא לבוש במכנסי ג'ינס כהים ובחולצת פולו לבנה המדגישה

את עיניו הכחולות. אני לא מבינה איך גבר בגילו יכול להיראות סקסי כל כך.

הם מתיישבים ליד השולחן שלי ואני מזהה את האכזבה בעינייה של ימית.

"מה שלומך, ליהי?" ברדלי שואל בחביבות.

"לא חשבתי שאראה אותך שוב השבוע." אני מניחה את התפריטים ומחייכת

בחביבות.

"אני אוהב את האוכל ובעיקר את הנוף."

הוא מתכוון אליי? או שאולי אני הוזה והוא מתכוון לחוף הים? אלוהים, מה קורה לי? הוא מבוגר מספיק כדי להיות אבא שלי!
 "אתם רוצים להזמין משהו לשתות?" אני משנה את נושא השיחה, נלחמת בסומק המתפשט על פניי.

"יין אדום?" הוא שואל את חברו בלי להסיט ממני את מבטו. שניהם מסכימים ומזמינים את היין היקר ביותר בתפריט, סוג היין שהוא נוהג להזמין באורח קבע. אני ממהרת אל הבר, מגישה להם את הבקבוק ומצרפת פלטת גבינות. לאחר כמה דקות הם מזמינים שתי מנות סטייק וירקות אפויים. אני מעבירה את ההזמנה למטבח ומתיישבת על כיסא גבוה, מפקחת על השולחנות ומרגישה שהוא בוחן אותי, על אף נוכחותו של חברו. למען האמת, אני שמה לב לכך מכיוון שאיני מצליחה להסיר ממנו את עיניי. יש משהו מושך במבטו, משהו שגורם לי להרגיש יפה. כנראה הגיע הזמן שאכיר מישהו חדש. אסור לי להמשיך לפנטז על דן ובטח שלא על עוז.

"תיזהרי שלא יתפסו לך העיניים. לא ידעתי שאת בקטע של מבוגרים," ימית מקניטה במרירות.

"לפחות לי יש קטע," אני פונה אליה באדישות, "שלא כמוך או בעצם יש לך קטע - כל אחד עם זין בין הרגליים. קוראים לך." אני מסמנת בידי לעבר אחד השולחנות באזור שלה. היא נושפת אוויר בכעס ונעלמת. אני לא סובלת אותה.

במהלך הערב, אני פוזלת ללא הפסקה לעבר שולחנו של דן. הגברים מנהלים שיחה די רצינית, ובשלב מסוים דן מספר משהו לחברו ומותיר אותו המום. האווירה בשולחן משתנה ומאותו רגע השיחה נהיית קודרת והם מפסיקים לאכול.

אני יוצאת אל המרפסת ומתיישבת על מדרגת העץ. הרגליים שלי כואבות. סופי השבוע עמוסים בדרך כלל, אבל היום היה מטורף לחלוטין, לא עצרתי לרגע.
 "מה קורה?" ניב מתיישב לצדי על המדרגה ומצית סיגריה. "רוצה?"
 אני נדה בראשי לשלילה ובוהה בקצף הגלים. "היה קשה היום." אני מניחה את ראשי על כתפו ועוצמת את עיניי.
 "רוצה להישאר לישון אצלי?"

אני יודעת שזו תהיה טעות להסכים, אבל אני רוצה לשכוח מעוז ומהלילה שבילינו יחד, אני רוצה להמשיך הלאה. בלילה שבו הכרתי את עוז הייתי יסמין - בחורה חסרת דאגות, חסרת גבולות. רווקה שמתנהגת בהתאם לגילה. העזתי וזכיתי בלילה הטוב בחיי. אולי אם אעז שוב ואתמסר לניב, אולי, רק אולי אוכל להרגיש חיה. אני זקוקה לחום ולקרבה, אני זקוקה למישהו שיתעניין בי. "אודיע לגיניה."

"תפסיקי לקרוא לו ככה, מעצבנת."

אני צוחקת ומרימה את ראשי. הוא מעביר את אצבעותיו בעדינות על פניי.

"מוכנה?" גיניה שואל.

אני מפנה אליו את ראשי ופוגשת במבטו העייף. "אשאר בתל אביב הלילה, עם ניב." הוא לא אוהב את התשובה, אך לא מתערב בהחלטותיי ואני מודה לו על כך בליבי.

"תשמרי על עצמך."

אני קמה מהמדרגה וניגשת לחבק אותו. "אתה החבר הכי טוב."

הוא נושק למצחי והולך.

"מוכנה לזוז?" ניב שואל לאחר שהוא מסיים לספור את הקופה.

"מוכנה," אני עונה בחוסר ביטחון.

"את יפה מדי."

"אפילו כשאני לא מסתרקת?"

הוא צוחק וסוגר את המרחק הקטן בינינו. "אני חושב שאף אחד לא היה יכול לעמוד בפנייך אם היית מסתרקת, וזה היה מסוכן."

אני צוחקת בתגובה. הוא אוחז במותניי, מצמיד אותי לגופו ונושק לשפתיי בעדינות. אני עוצמת את עיניי ומחפשת להרגיש את הפרפרים שהרגשתי כששפתיו של עוז ליטפו את שפתיי, מחפשת להתרגש כמו שהתרגשתי כשלשונו פרצה לתוך פי וחקרה כל פינה ביסודיות. "אני רוצה להרגיש אותך. להתענג ולענג אותך בעדינות, כמו שמגיע לנסיכה כמוך."

ליבי מאיץ. הוא רוכן שוב ומנשק אותי באותה איטיות. שפתיו זרות, מגען אינו מענג או מלהיט אותי. אני זקוקה לאש שתרעיד את גופי ותותיר אותי חסרת נשימה.

ניב מושיב אותי על השולחן ובוחן את פניי. אני רוצה לומר לו שזאת טעות, שאנחנו צריכים לעצור, אבל לא מוצאת בי את הכוחות, כבר פגעת בו פעם אחת. הוא שולח את ידו אל שולי הגופייה שלי ופושט אותה, רוכן ומעביר את לשונו על עצמות הבריח, יורד אל חזי ומשחרר את סוגר החזייה, מותיר את פלג גופי העליון חשוף

לעיניו. אני נרעדת, עוצרת את הדמעות. למה אני מרגישה ככה? למה לעוז התמסרתי בקלות? למה עם עוז הרגשתי דברים?

הוא תופס פטמה בין שפתיו, מוצץ אותה ובעיקר מלקק. עובר מאחת לשנייה בקצב מהיר בזמן שאני מתבוננת בתמונה החדשה שנתלתה בכניסה, תמונה מכוורת של עצי קוקוס. אני מתמקדת בה כדי לא לפרוץ בבכי ולהרחיק אותו ממני בגסות.

"מה קורה פה?" קול חזק נשמע מאחורינו, מרעיד את גופי. ניב מסתובב בבת אחת ואנחנו מוצאים את דודו ואת עוז מביטים בנו.

"בדיוק סיימנו לעבוד –" ניב מתחיל להסביר. אני ממהרת להסתובב כדי להסתיר את החזה החשוף ולובשת את הגופייה. כפות ידיי רועדות ואני בקושי מצליחה להתרכז במה שקורה סביבי.

"לא ראית את ההודעה?" דודו שואל את ניב, "כתבתי לך שאני בדרך כדי שנעבור על כמה דברים."

"לא ראיתי, אני בלי סוללה. לעבור על דברים בשעה כזאת?" בלבול נשמע בקולו של ניב.

"בשעה כזאת, דודו קובע, "חמודה, סעי הביתה, תצטרכו לדחות את הזיון." לחיי מאדימות ואני משפילה את ראשי, לא מעזה להביט בעיניהם.

"קחי את המפתח לדירה שלי, ניב אומר באמפטיה, מזכיר לי שאין לי איפה לישון הלילה, ובכל זאת אני מסרבת, לא רוצה להסתכן בכך שיחזור הביתה וירצה להמשיך מהנקודה שבה עצרנו.

"זה בסדר, אסתדר, לילה טוב, אני ממלמלת, ממהרת לברוח בלי לפגוש במבטם, מתחמקת בעיקר מעיניו של עוז. מה הוא חושב עליי?

צעדיי מגושמים ונשימותיי כבדות, אני לא רוצה לבכות! מעולם לא חוויתי השפלה גדולה מזו. איך אפשרתי לזה לקרות? מה חשבתי לעצמי? "ליהי!"

אני קופאת במקומי כאשר שומעת את קולו.

"את בסדר?" הוא שואל בקול שקט. אני מסתובבת ופוגשת את מבטו. עיניו משדרות דאגה, אכפתיות, חמימות ובו זמנית כעס לא ברור.

"לא היית צריך לעקוב אחריי." אני משפילה את ראשי במבוכה.

"את גרה בשדרות, איך את מתכוונת לחזור הביתה בשעה כזאת?"

"אסתדר, אני מסתדרת תמיד."

"תישארי אצלי הלילה, בבוקר הכול יראה אחרת," הוא אומר בטון לא ברור ואני מרימה את ראשי בכעס. הוא חושב שאני זונה? ובעצם, למה שלא יחשוב כך?

"אצלי, ליהי, לא איתי. את עובדת במסעדה וזהו תפקידי לדאוג לשלומם ולביטחונם של העובדים, בייחוד בשעות הקטנות של הלילה. יש לי חדר אורחים, את יכולה להיות רגועה."

"אני לא יודעת..." אני מתחילה והוא קוטע אותי, "את לא צריכה לדעת, הכול בסדר. בואי." הוא מושיט את ידו, אווזו בכף ידי ומוביל את הדרך אל רכבו. זאת טעות. עמוק בפנים אני יודעת שזאת טעות, אבל אני עייפה מדי, אין לי כוח להמשיך להילחם ואין לי מקום אחר ללכת אליו.

פרק 4

ליהי

עוז עוצר מול שער מסיבי בצבע שחור וממתין שייפתח. אני מביטה סביבי, מופתעת. תיארתי לעצמי שהוא גר בדירת רווקים במרכז תל אביב. לרגע לא חשבתי שהוא גר בבית פרטי בצפון תל אביב.

"אתה גר כאן לבד?" אני שואלת בשקט, מדברת לראשונה מאז נכנסנו לרכב. "כן, ויש מספיק חדרים, את יכולה להיות רגועה."

בדלת הכניסה עוז מקיש קוד פתיחה. אני מביטה סביבי בהשתאות. הבית ענק ועם זאת חם, כמו שהייתי מצפה מבית משפחה להיות. על הקירות תלויות תמונות צבעוניות הממלאות את החלל הגדול, המטבח מרווח ומזמין והסלון מעוצב בגווני עזים המעניקים לו חמימות.

"אתה עיצבת את הבית?" אני לא מסתירה את ההשתאות בקולי. הספות מקושטות בכריות נוי, ועל השולחן מוצבים אגרטלים מעוצבים וחפצי נוי שונים.

"בת דודה שלי אחראית על העיצוב, אבל גם אני תרמתי לא מעט. אני אוהב להגיע לבית מזמין בסוף היום," הוא מסביר. "רוצה לשתות משהו?"

"לא, תודה. כבר מאוחר," אני עונה במבוכה. אחרי הסצנה המבישה, הוא בטח חושב שאני דומה לימית ולבחורות האחרות איתן הוא רגיל לבלות.

"בואי, אראה לך את חדר האורחים ואביא לך בגדים נקיים." עוז צועד לעבר המדרגות. אני עולה בעקבותיו, מרגישה את הפרפרים מכרסמים בתוכי. הוא עוצר ליד אחת הדלתות וחושף חדר שינה מרווח, מעוצב בגווני רכים ומלטפים. "לחדר יש חדר אמבטיה פרטי. בארון תמצאי מגבות נקיות ומברשת שיניים חדשה. אשאיר עבורך בגדים נקיים על המיטה." הוא נשמע מרוחק.

"תודה." אני נכנסת ומביטה סביבי, מרגישה זרה. לא הייתי צריכה להסכים לבלות את הלילה בביתו. אני ממשיכה אל חדר האמבטיה, מתפשטת באיטיות ומביטה

בהשתקפותי בראי. לפני שאני מצליחה לשלוט בהן, הדמעות פורצות. הלילה יצא מכלל שליטה. הדמעות במהרה הופכות להתייפחות חסרת מעצורים. רציתי להרגיש, רציתי להיות כמו כולן ובדרך רמסתני את כבודי העצמי. מה חשבתי לעצמי? אותו עבריין שלקח מאבא את רגליו, לא עצר רק בהם; הוא לקח ממני הכול - את הזכות להיות אני עצמי, את היכולת לאהוב, את האפשרות למצוא מישהו שיאהב אותי, מישהו שאוכל להניח את ראשי על כתפו ולהרגיש בטוחה.

קרני השמש החודרות מבעד לוילון מעירות אותי. אני מביטה בצג הנייד ומגלה שהסוללה התרוקנה. אין לי מושג באיזו שעה נרדמתי או כמה זמן ישנתי, אני רק יודעת שלא יכולתי להפסיק לבכות.

אני יורדת למטה בצעדים שקטים, לבושה בבגדיו ויודעת שלא תהיה לי ברירה אלא להתמודד עם מעשיי. יהיה נכון לתרץ את מה שקרה? או שאולי יהיה נכון יותר לא לדבר על הנושא? האם הוא ירצה לדעת על הקשר עם ניב?

עוז עומד במטבח, מדבר בטלפון באנגלית ושותה קפה. שיערו מבולגן מעט והוא לבוש רק במכנסי גלישה התלויים נמוך על מותניו וחושפים תחתוני בוקסר של קלווין קליין.

"בוקר טוב." הוא מנתק את השיחה. אני מחייכת במבוכה ומתלבטת אם יהיה נכון להודות לו ולברוח לפני שיספיק להעלות את הנושא. "קפה? קפה הפוך?"

"הפוך," אני עונה ומבינה שעוז לא יתן לי ללכת מהר כל כך. לאחר דקה ארוכה, הוא מגיש לי את כוס הקפה ומתיישב מולי.

"למה הכחשת שהיינו יחד?" הוא שואל.

אני מרימה את ראשי, מופתעת מבחירת השאלה.

"כי לא הייתי איתך. יסמין הייתה איתך."

עוז מנסה להבין את תשובתי. אני משפילה את מבטי אל הכוס ומסבירה, "באותו ערב התקבלתי לעבודה במסעדה ויצאתי להסתובב עד שג'ניה... יוני, יסיים את המשמרת. זאת הייתה הפעם הראשונה שטיילתי לבד בתל אביב. אני לא יכולה להסביר במילים את מה שהרגשתי. רציתי לשכוח מי אני, מאיפה באתי או מה אני סוחבת איתי. רציתי להיות מישהי אחרת ללילה אחד. רציתי להיות סתם רווקה בת עשרים ושש שמרשה לעצמה ליהנות, להיסחף, להרגיש." אני שותקת לרגע ומרימה את עיניי, פוגשת את מבטו המבין. "לא חשבתי שאפגוש אותך שוב, ואם לומר את האמת, קיוויתי לזכור את הלילה ההוא כפנטזיה, כחלום. היום אני מתחרטת על מה שקרה מפני שאני יודעת מה אתה חושב עליי ובנוסף על כך, אתה הבעלים של המסעדה."

"הייתי הראשון שלך, ליהי. לא חשבתי לרגע שאת בחורה זולה שחוגגת בכל ערב במיטה אחרת. ידעתי שאת מסתירה סיפור, אבל זה לא מסתדר עם מה שקרה אתמול. למה? לא רצית אותנו, רצית לברוח ממנו, אז למה המשכת? הוא ניסה לכפות את עצמו עלייך? זאת הסיבה שבכית בלילה? אל תשקרי לי, כי כמו שאמרת קודם, אני הבעלים של המסעדה."

אני בולעת בכבדות. "ניב לא הכריח אותי. רציתי או לפחות חשבתי שרציתי. אתה צודק, זאת הייתה טעות, אבל לא ידעתי איך לעצור אותו." אני לוגמת מהקפה וחושבת על דבריי, תוהה אם אני צריכה להיות כנה ומחליטה שכן. אחרי הכול, הוא עזר לי ולא ביקש דבר בתמורה.

"לפני כמה ימים ניב הזמין אותי לצאת והסכמתי. באותו ערב נהנינו מאוד ואפשרתי לו לנשק אותי, אבל למחרת התחרטתי על כך והסברתי לו שאני לא מעוניינת במערכת יחסים, שאין לאהבה או לזוגיות מקום בחיי והוא נפגע ממני. במשך ימים האווירה בינינו הייתה מתוחה כי הוא חשב ששיחקתי בו. אתמול הוא הציע לי להישאר ושוב הסכמתי מפני שחשבתי שזה יהיה קל כמו שהיה איתך. חשבתי שהגיע הזמן להמשיך הלאה, רציתי לשכוח ממה שעשינו ורציתי להרגיש שוב."

"אבל הבנת שטעית וחששת שאם תעצרי אותו הוא עלול לחשוב ששיחקת בו שוב וזה ישפיע על העבודה שלכם יחד?"

אני מהנהנת במבוכה ומשפילה את מבטי פעם נוספת. "התנהגתי כמו ילדה קטנה ולא כמו אישה בוגרת. אני מודה על כך שנכנסתם מתי שנכנסתם אבל עם זאת, אף פעם לא הרגשתי מושפלת כל כך." אני מצחקת לעצמי בעצב. "אני באמת לא יודעת מה גרוע יותר, להתמסר לגבר שאין לי בו עניין ובכך לבגוד בגוף שלי, או שאתם תהיו עדים לסצנה הזאת."

"אני שמח שהגענו בזמן ועצרנו את מה שכמעט קרה."

אני מרימה את ראשי, פוגשת את עיניו. עוז לא שופט אותי או מביט בי בזלזול. "אל תפחדי לסרב. יכול להיות שבאותו רגע הוא היה כועס, אבל אחר כך היה מבין."

"למה עזרת לי?" אני מעזה ושואלת את השאלה שעומדת על קצה לשוני מהרגע שהתיישבתי מולו.

"קודם כול, את עובדת אצלי, ולא הייתי נותן לך להישאר ברחוב. דבר שני, את מסקרנת אותי."

"מסקרנת?"

"העיניים שלך עצובות, את נראית כבויה. אני לא יודע איך להסביר את זה, אבל הייתי רוצה להיכנס לך לראש ולגלות מה מייסר אותך כל כך."

"אתה יכול לשנות את העבר?"

"לצערי, לא."

"אם כך, אין טעם שתדע, כך או אחרת, לא תוכל לעזור לי." אני לוגמת מהקפה ומרגישה את מבטו, אך לא מעוניינת להמשיך לדבר. זאת הפעם הראשונה שמישהו באמת טורח לעזור לי, או להקשיב לי, אבל חשפתי בפניו די והותר. הגיע הזמן להמשיך הלאה, לשכוח ממנו, לפני שאעשה טעות ואתן לכל מה שקרה הלילה להשתלט עליי.

"אני צריך לסיים כמה דברים ואז אסיע אותך הביתה. אני נוסע לבאר שבע." הוא שובר את השתיקה ראשון.

"אתה באמת נוסע לבאר שבע? אני לא רוצה שתטרח ותיסע לדרום אם אתה לא באמת צריך."

"אני נוסע לבאר שבע. הביתה."

"אתה מבאר שבע במקור?"

"למה את נשמעת מופתעת?" חיוך קטן מפציע על שפתיי.

"לא יודעת, אתה לא נראה דרומי." אני לוגמת לגימה נוספת מהקפה ונוכרת שלא דיברתי עם ההורים שלי. אימא תהרוג אותי! כמו שאני מכירה אותה, היא בטח לא ישנה כל הלילה. מאז הפיצוץ היא נוטה לחשוב תמיד על הגרוע ביותר.

"אני יכולה להתקשר מהטלפון שלך? נגמרה לי הסוללה וההורים שלי בטח יוצאים מדעתם. אני לא נוהגת לבלות מחוץ לבית בלילות."

"תרגישי חופשי, אלך להתארגן בינתיים." הוא דוחף לעברי את הטלפון הנייד, ואני ממחרת לחייג לאימא.

"כן?" היא עונה בקול רועד.

"אימא, זאת אני. נגמרה לי הסוללה." אני מנסה להעמיד פנים שלא קרה כלום ושומרת על טון אדיש.

"יש לך מושג איזה לילה עברתי באשמתך?" היא צועקת.

"אימא, אני לא ילדה קטנה, את חייבת להפסיק לדאוג לי כל הזמן."

אני מבינה שהיא חרדה באשמת מה שקרה לאבא. גם היא איבדה את התמימות ומאותו יום רואה את העולם כמקום אכזרי ואלים, אבל מצד שני, אני אישה בת עשרים ושש שעדיין מתגוררת בבית הוריה במטרה לעזור להם. היא לא אמורה לחנוק אותי וחייבת להניח לי לחיות את חיי.

"אני אימא שלך! אדאג לך תמיד!" היא נוזפת בחומרה. אני שואפת אוויר בכבדות, מיותר להמשיך בשיחה ובייחוד מהנייד של עוז.

"נתראה מאוחר יותר, אני אוהבת אותך מאוד."

בבית אתמודד עם ההשלכות של הלילה המטורף הזה.

עוז

אני יושב על כיסאי בחדר העבודה ובוהה במסך, אורב לכל תנועה חשודה שהיא תעשה, כל דבר שיגרום לי לפקפק בה או בסיפור שלה. הטלפון שלי מונח לצדה, אבל מהרגע שניתקה את השיחה היא לא שבה לגעת בו. היא לא חיטטה בו, כמו שבחורות בדרך כלל עושות. ליהי שונה. יש בה משהו שמסקרן אותי, אבל אני לא יודע להניח עליו את האצבע. אני נשען לאחור בכיסא ומשעין את סנטרי על אצבעותיי, מנסה לפענח את הבעת פניה העצובה. יכול להיות שהיא שיקרה לי וניב כן כפה את עצמו עליה? אחרת, מה עוד יכול להסביר את העובדה שהיא בכתה בלילה ללא הפסקה? לא יכול להיות שהיא בכתה ככה רק כי תפסנו אותם על חם. אצטרך לבדוק במצלמות האבטחה של המסעדה כדי לברר את האמת.

"את מוכנה?" אני שואל, מצטרף אל ליהי במטבח.

"לא החלפתי בגדים. אוכל לשאול אותם ממך? לא מתחשק לי ללבוש שוב את המדים המסריחים." היא קמה ונעמדת מולי, נמוכה ממני ביותר מראש ולבושה בבגדיי. אני מתאפק שלא להושיט את ידי ולהצמיד אותה אליי בפראות, לזיין אותה על הדלפק או על הכיסא הגבוה. יש לי הרגשה שאם ארצה לשחזר את הלילה שחווינו אצטרך לזכות באמונה ולכן אהיה חייב לשמור את הידיים שלי לעצמי, לפחות בזמן הקרוב.

"הם נראים טוב יותר עלייך. נזוז?"

היא מהנהנת, מרימה את תיק הגב שלה וצועדת בעקבותיי אל היציאה. "רכבת פעם על אופנוע?" אני שואל, שולח לעברה מבט מאתגר, מקווה שהיא נועזת מספיק כדי לנסות.

"לא, אתה רוכב על אופנוע?"

"כן, והיום תהיה הפעם הראשונה שלך. מה את אומרת?" נשימותיה כבדות והיסוס נראה בעיניה. היא רוצה לסרב. "את סומכת עליי שאביא אותך הביתה בשלום? מי יודע, אולי אפילו תיהני מהחוויה," אני לוחץ עליה. היא מהנהנת אך עדיין מהוססת.

"או קיי, אבל בבקשה אל תהרוג אותנו בדרך."

אני צוחק וצועד אל החנייה הפרטית, בוחר באופנוע החדש שקניתי, ניגיה H2, תולה את הקסדות על הכידון ומניע, יוצא מהחנייה בנסיעה איטית ועוצר מול עינייה הפעורות של ליהי.

"זה ממש אופנוע..." היא מגמגמת.

"חשבת שהתכוונתי לאופנוע צעצוע?" אני שואל בשעשוע.

"קטנוע?"

אני צוחק ונעמד צמוד אליה. "אעזור לך עם הקסדה." ליהי מביטה בעיניי ובשפתיי ברעב, שהייתי יותר משמח לספק. אני חובש לראשה קסדה ומשכנע כל חלק בגופי שזהו לא הזמן הנכון. אהיה חייב לשמור על איפוק עד שהיא תשכח ממה שראיתי אתמול בלילה. אני מתיישב על האופנוע, עוזר לה לטפס מאחוריי ומראה לה היכן להניח את הרגליים.

"תחזיקי בי חזק." אני חובש את הקסדה. היא כורכת את זרועותיה סביב מותניי, אצבעותיה משתלבות על הבטן שלי. זה היה רעיון טוב לרכוב על האופנוע היום. ברגע שאני יוצא מהחנייה היא נצמדת אליי, מחזקת את אחיזתה ומשעינה את ראשה על גבי. אני מרגיש את האדרנלין ואת הפחד בגופה. זאת תהיה עוד חוויה שהיא לא תשכח בזמן הקרוב.

"הרגליים שלי רועדות," היא אומרת כאשר יורדת מהאופנוע. אני נעמד ואוחז בה לתמיכה, עוזר לה להסיר את הקסדה ומאפסן אותה. "נהנית?"

"מאוד. אני לא חושבת שהרגשתי חופשייה כל כך אי פעם, הרגשתי שאני עפה," היא עונה בהתלהבות ובחיוך רחב, חיוך שהייתי רוצה לתעד. עיניה בוהקות. היא נראית מאושרת ומשוחררת, לשם שינוי.

"אני שמח שנהנית. תגידי לי אם תרצי שוב לעוף."

"אתה בחור טוב," היא מציינת במבוכה ומביטה מעבר לכתפי, מתחמקת ממבטי. "ואת בחורה טובה."

"אתה באמת מאמין בזה?"

"אני בטוח בזה. תפסיקי לחשוב על מה שקרה במסעדה, את לא חייבת דבר לאיש ואת יכולה לעשות מה שמתחשק לך, כל עוד את באמת רוצה."

היא מהנהנת, לא משוכנעת בכך. אני מושיט לה את ידי. היא מביטה באצבעותיי ולבסוף אוחזת בהן, מאפשרת לי למשוך אותה לחיבוק קצר. "שמרי על עצמך ואם תצטרכי משהו, כל דבר, אני כאן. באמת." "תודה, עוז."

כמו בכל יום שישי, ריח אוכל מגרה אופף את הבית. הדודנית שלי, אגם, פותחת את דלת הכניסה וברגע שהיא רואה אותי ממחרת לחבק אותי.

"סוף כל סוף נזכרת לבוא לבקר, סבתא תהרוג אותך."

אני צוחק ונושק לראשה. "איפה היא? במטבח?"

"איפה עוד היא יכולה להיות ביום שישי בצהריים?"

אני הולך אל המטבח וברגע שסבתא רואה אותי, היא כורכת את זרועותיה סביבי.

"אני אהרוג אותך, ככה חינכתי אותך להתנהג לסבתא שלך?"

"רק חזרתי מארצות הברית והתקשרתי אלייך כל הזמן."

"דרך הטלפון לא רואים אותך. התגעגעתי לילד היפה שלי." היא מנשקת אותי נשיקה ארוכה על הלחי ולבסוף אומרת, "הכנתי את כל האוכל שאתה אוהב." היא מובילה אותי אל שולחן האוכל הישן. אני מתיישב על כיסא שראה ימים טובים יותר, מחכה לטעום מהמטעמים שבישלה לכבוד שבת.

"ספר לי, מה חדש?" היא מגישה לי צלחת עמוסה בכל טוב ומתיישבת מולי.

"אין הרבה חדש - עבודה, כרגיל. איך את מרגישה?"

"אין מישהי חדשה? מתי תמלא לי את הבית בילדים קטנים?"

אני צוחק ומתחיל לאכול מהקוסקוס. "יש לי ילדה אחת ואין לי כוונה להביא עוד ילדים לעולם."

"ילדה אחת שאני לא מכירה. בסוף אמות בלי להכיר אותה."

"סבתא, קשה לי להביא אותה לארץ."

"אתה צריך לדבר עם אימא שלה. לא יכול להיות שאנחנו לא מכירות אותה."

"אבדוק מה אפשר לעשות." אותה תשובה קבועה. הלוואי שהיה פשוט כל כך לשכנע את קארן לאפשר לי להביא את רות לארץ.

"הכרתי מישהי חדשה," אני מכריז כדי לשנות נושא.

היא מביטה בי ומחייכת חיוך רחב. "ואיך היא?"

"בעייתית, אבל בסוף אצליח לאלף אותה."

היא פורצת בצחוק ואומרת בקול מהול בספקנות, "אתה באמת לא מבין כלום בנשים. חכם כל כך בעסקים אבל אין לך מושג איך להתנהג לאישה. נשים הן לא בעלי חיים, כפרה, לא צריך לאלף אותן. היא תהפוך אותך למלך אם תתייחס אליה בכבוד ותיתן לה מקום בחיים שלך."

"היא שונה. אני עדיין לא יודע מה הסיפור שלה, אבל נראה לי שהיא עומדת להיות קשה להשגה."

"היא לא מעוניינת בילד היפה שלי?"

אני צוחק וממשיך לאכול. "היא מעוניינת, אבל משהו עוצר אותה."

אנחנו ממשיכים לדבר שעה ארוכה. היא מספרת לי על הבעיות של אגם עם החבר החדש שלה. עדיין לא הכרתי אותו וכבר בא לי להרוג אותו. אגם ראויה לגבר שיכבד ושיאהב אותה. היא סבלה די והותר כשאיבדה את אימא שלה.

הנייד שלי מצלצל. אני מוציא אותו מהכיס. שוב ימית.

"כן?" אני עונה בלית ברירה, יודע שהיא לא תפסיק להתקשר עד שאענה.

"חשבתי שאצטרך להמשיך לחייג כל היום."

"כשאני יכול, אני עונה. כבר הסברתי לך את זה מספיק פעמים."

"אתה מסנן אותי, אני מכירה אותך. טוב, עזוב את זה עכשיו." היא נושמת עמוק ושואלת, "רוצה לצאת איתי הערב?"

השאלה מפתיעה אותי. מההתחלה הבהרתי לימית שהיחסים שלנו מוגבלים לסקס בלבד.

"זהו יום ההולדת של ירדן ואנחנו חוגגים לה במועדון שלך. דודי הזמין עבורנו מקומות וחשבתי שתרצה להצטרף, כולם יבואו."

דודו הזמין עבורם מקומות במועדון שלי? טוב לדעת. "מי אלה כולם?"

"עובדי המסעדה וחברים שלכם."

"כל העובדים?" אני שואל.

"אני לא מאמינה שאתה שואל אותי עליה." היא נושפת אוויר בזעם. "תתקשר אליה ותשאל אם היא מתכננת להגיע, לא אתפלא אם כבר יש לך את מספר הטלפון שלה."

היא מנתקת את השיחה. אני מחיך ודוחף את הנייד לתוך הכיס. היא תגיע.